

[Ib Christensen]

Regeringens skattepolitiske intentioner fremgår også med klarhed af, at man ønsker en momsforhøjelse, oven i købet tilsyneladende uden sociale kompensationer. Vi ved fra Industrirådet og andre, at denne momsforhøjelse og denne finanspolitiske stramning vil koste nye arbejdsløse, formentlig efter økonomers mening 20.000–25.000 flere arbejdsløse at lægge til de 170.000, vi har. Det er en fantastisk omkostning for at bedre betalingsbalancen med måske 1 eller 2 mia kr.

Vedrørende besparelser må vi sige: lad os se på dem, når de kommer, vi kender dem jo ikke. Heller ikke dér har regeringen villet løfte sløret for sine planer. Vi ved blot, at der nok bliver tale om udskydelse af nogle anlægsudgifter, og det har vi såmænd ingen indvendinger imod, selv om det ikke er en særlig perspektivrig form for besparelser.

Der kunne findes sparemuligheder – vi har været med til at foreslå dem her i tinget – men det har bl.a. været på områder, hvor venstre aldeles ikke har været til at få i tale, nemlig når det drejer sig om f.eks. erhvervstilskuddene, som tværtimod nu skal forøges. Man forøger altså de offentlige udgifter ved at lave disse lavt forrentede og kurssikrede lån. Med den ene hånd prøver man at lave besparelser, og med den anden hånd laver man øgede offentlige udgifter. Og så står der endda noget om, at der skal føres en fast og konsekvent politik.

Denne usædvanlige regeringsdannelse kunne jo have den psykologiske baggrund for at foretage sig noget usædvanligt. Den kunne f.eks. ændre Danmarks valutapolitik på den måde, som næsten alle landets økonomer i måneder, ja, i år, har anbefalet. Og det chok, der ville opstå, kunne den så udnytte til en effektiv følgelovgivning. Det ville være dristigt, svarende til den, erkender jeg, dristighed, der ligger i selve regeringens tilvejebringelse af de to partier. Men det har man ikke gjort. Her synes jeg nok, det igen fremgår, at denne regering er præget af en betydelig grad af ubeslutsomhed og inkonsekvens. Vi ved, at samarbejdet i valutaslangen, som regeringen jo står fast på efter ordlyden af regeringserklæringen at dømme, koster os konkurrenceevne; der sker jo en reel opskrivning af den danske krone, således at erhvervslivets konkurrenceevne bliver forringet og beskæftigelsen lider derunder. Man har ikke mod til en devaluering. Vi er heller

ikke særlig glade for en devaluering, men man må se kendsgerningerne i øjnene, og vi foreslår en kronefrigivelse som det rette instrument, fulgt op med en effektiv antiinflationsslovgivning. Man fortsætter imidlertid denne ulyksalige binding i slangesamarbejdet med de uhyrlige omkostninger på den beskæftigelsesmæssige side og med hensyn til gældsætning over for udlandet.

Vi synes, at denne bedring af betalingsbalancen betales med nogle umenneskelige omkostninger i form af massearbejdsløshed og i form af økonomisk og erhvervsmæssig stagnation.

Den manglende fasthed i regeringens politik fremgår også deraf, at man med den ene hånd vil prøve at lave et reelt lønstop, og med den anden hånd vil føre den politik over for kapitalgevinsterne, som jeg var inde på før. Der bliver reelt ikke tale om nogen indgreb. Inkonsekvensen fremgår også deraf, at man lægger op til en finanspolitik, som indebærer en økonomisk stramning, som man ved vil koste titusinder af arbejdsløse, samtidig med at man vil bruge nye milliardbeløb til beskæftigelsesarbejder. Det er svært at se nogen fasthed eller konsekvens i en sådan politik. Den er heller ikke på det punkt liberal, endsige social.

Den socialdemokratiske ordfører, hr. Kjeld Olesen, kom med nogle bemærkninger – og de er jo også kommet tidligere fra regeringen og antydtes i regeringserklæringen – om det såkaldte opsplittede folketing, der gjorde dette utraditionelle regeringssamarbejde til en nødvendighed. Lad os prøve at se lidt på kendsgerningerne. Fra 1964 til 1973, da vi kun havde fem partier i folketinget, havde vi, ligesom vi har haft siden 1973, valg næsten hvert år. Det gav ikke større stabilitet, at man var afhængig af en Grønlandsmisters stemme, at man var afhængig af et par liberal debat-folk, at man var afhængig af nogle SF-oprørere, at man var afhængig af benzintilførslen til hr. Erhard Jakobsens bil. Nu tænker nogle tilbage – det må være fortrængning, der gør det – på gamle dages politiske stabilitet, da man kun havde fem partier. Det, jeg her har nævnt, er eksempler på den såkaldte stabilitet, der fandtes dengang. Hvoraf regeringen altså kan lære, hvis den vil lære, at det er såmænd ikke antallet af partier, der betyder noget med hensyn til po-